

Kammarrätten

RÄTTSFALL

Avdrag för omtäckning av tak

(eternitplattor i stället för spån).

En hemmansägare, här kallad A, hade under år 1951 låtit täcka om spåntaket å en ladugårdsbyggnad med eternitplattor, vilka i inköp betingat ett pris av 2.337 kr.

I sin år 1952 avlämnade självdeklaration upptog A två tredjedelar av beloppet eller 1.548 kr såsom underhållskostnad.

Vederbörande TN medgav avdrag för eternittaket med allenast halva kostnaden eller 1.168 kr.

I besvär hos vederbörande PN anhöll A, att avdrag i angivet hänseende måtte beviljas honom med 1.980 kr; enligt en av A från en byggmästare infordrad uppgift skulle nämligen i föreliggande fall inköp av spån samt arbetskostnaden för täckning med detta material uppgå till sagda belopp.

I förklaringen över besvären hemställde vederbörande TO om avslag å dessa under hänvisning till av RR givna utslag. (R. Å. 1940 not. Fi 264 och 1949 not. Fi 487).

Även vederbörande TI avstyrkte besvären; TI erinrade därom att RR vid omläggning av spåntak med *tegel* icke ansett mera än halva kostnaden avdragsgill samt framhöll, att — enligt TI:s uppfattning — eternit i fråga om hållbarhet vore likvärdig med tegel, varför icke heller i föreliggande fall avdrag borde medgivas med mera än hälften av kostnaderna för eternittaket.

Genom beslut den 11 sept. 1952 beviljade PN det i deklarationen yrkade beloppet, 1.548 kr.

Hos KR anförde härefter TI besvär över beslutet; TI yrkade att, som kostnaden för utbyte av spån mot eternit till

varifrån han åtnjöte lön, och någon verklig bosättning icke ägt rum å uppehålls-orten. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 4/6 1953.)

Besvär genom telegram.

Till finansdepartementet inkom ett tele-

gram, enligt vilket köpman L. anförde besvär över KR:s utslag i mål angående L:s inkomsttaxering år 1946. — RR fann det inkomna telegrammet ej föranleda vidare åtgärd, enär besvär över KR:s utslag icke lagligen kunna föras genom telegram. (RR:s utslag den 10/6 1953.)

åtminstone halva beloppet vore att anse såsom utgift för grundförbättring, A:s taxeringar måtte höjas med 380 kr.

Genom utslag den 6 juli 1953 fann KR, att det icke kunde i målet anses ha blivit utrett, att ifrågavarande kostnad överstigit den kostnad, som skulle ha uppkommit genom läggande av spåntak, varför KR ej fann skäl göra ändring i PN:s beslut.

I tidigare under året av KR givna utslag på besvär av samme TI har sagda fråga blivit prövad med enahanda utgång som i det ovan refererade målet. Mot dessa utslag har TI numera anfört besvär, däri denne i anslutning till det i punkt 7 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen förekommande stadgandet därom, att "därest omläggning av täckdikning på grund av användande av dyrbarare material än det förut befintliga är till viss del att hänföra till grundförbättring, får avdrag ej ske för mer än vad en omläggning med enahanda material som det gamla skulle kostat", framhåller bl. a. följande.

Ifrågavarande sätt för fördelning av kostnad på underhållskostnad och ej avdragsgill utgift för grundförbättring torde ej kunna användas vid fördelning av kostnad för arbete å byggnad på avdragsgill reparationskostnad och ej avdragbar utgift för ny-, till- eller ombyggnad eller därmed jämförlig förändring. Enligt TI:s förmenande torde avseende främst böra fästas vid arbetets karaktär och det använda materialets beskaffenhet och icke vid kostnaden för det utförda arbetet. Därest det vid takomläggning använda nya taktäckningsmaterialet vore avsevärt bättre än det gamla, komme ej blott byggnadens värde utan även dess livslängd att

ökas, vilket förhållande i sin tur komme att medföra, att summan av värdeminskningsavdragen under byggnadens bestånd bleve större än den från början beräknade summan (byggnadens anskaffningsvärde). Vid sådant förhållande torde det ej kunna anses riktigt, att byggnadens ägare jämväl på en gång skulle få tillgodoräkna sig avdrag för hela kostnaden för den åtgärd, som föranlett ökningen av byggnadens livslängd. Eternit, som tillverkades av asbest och cement, ansåges ha praktiskt taget obegränsad livslängd, medan ett spåntak normalt beräknades ha en livslängd av c:a 25 år. Eternit vore (i motsats till spån) brandskyddande och isolerade mot väta, värme och köld samt kunde ej angripas av röta. Beträffande ladugårdsbyggnader vore eternitens isoleringsförmåga särskilt betydelsefull. Den förhindrade nämligen uppkomsten av kondensationsfuktighet under taket och skyddade därigenom takkonstruktionen och byggnaden i övrigt från rötskador. Ett eternittak utgjorde alltså för byggnaden i övrigt ett avsevärt bättre skydd än ett spåntak och medverkade därigenom till ökning av byggnadens livslängd. Det torde skäligen kunna beräknas, att denna ökning vore så stor, att den därav föranledda ökningen av värdeminskningsavdragens summa åtminstone motsvarade halva kostnaden för omläggning av taket. Hälften av kostnaden för takomläggningen torde därför böra hänföras till ej avdragsgill utgift för ny-, till- eller ombyggnad eller därmed jämförlig förändring.

An m. RR har ännu icke tagit ståndpunkt till de sålunda utvecklade synpunkterna, men dess utslag i frågan avvaktas med intresse.